

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony K. P. w dniu 05 lipca 2017 roku, około godziny 20:50 podjechał na stację paliw (...) S.A. w R. przy ul. (...) samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej (...). Obwiniony nie był właścicielem powyższego pojazdu, albowiem sprzedał ten samochód w dniu 27 czerwca 2017 r. swojemu znajomemu M. K., nie mniej w dalszym ciągu użytkował ten pojazd.

Obwiniony wysiadł z samochodu i zatankował z dystrybutora nr 1 benzynę (...) (...) w ilości 22,65 litra o wartości 100,57 złotych. Następnie wszedł do budynku stacji. Zrobił w sklepie zakupy. Kupił dwie paczki papierosów marki M.. Mężczyzna za zakupione papierosy zapłacił gotówką. Nie zapłacił natomiast za paliwo, które tankował chwilę wcześniej.

Po tym jak obwiniony odjechał ze stacji paliw pracownica stacji D. Ż. zorientowała się, że klient nie uiścił zapłaty za paliwo. Na stacji w inkryminowanym okresie nie było innych pojazdów i innych klientów. Prowadzący stację, a zarazem jej pracownik D. K. bezpośrednio po zdarzeniu przejrzał monitoring i na tej podstawie stwierdził, że sprawcą kradzieży paliwa faktycznie był kierowca samochodu marki R. (...) o nr rej (...). Następnie nagranie przekazano Policji wraz z zawiadomieniem o popełnionym wykroczeniu.

Obwiniony K. P. w chwili orzekania miał 62 lata. Utrzymywał się z zasiłku rehabilitacyjnego w wysokości około 1.100 zł. W przeszłości prowadził własną działalność gospodarczą pod postacią usług transportowych. Zajmował się również zarządzaniem w marketach znanych w Polsce sieci handlowych, np. (...) (...). Był człowiekiem dobrze sytuowanym. Według oświadczenia nie narzekał na brak pieniędzy. Nie był w przeszłości karany sędownie. Nie posiadał rejestracji procesowych w systemie (...) za wykroczenia. Nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Z chorób przewlekłych leczył się na tarczycę.

(dowód: wyjaśnienia K. P. k. 56v.; zeznania świadków: D. Ż. k. 6, k. 57; D. K. k. 8, k. 57; M. K. k. 23, k. 57; pisemnego zawiadomienia o pop. wykroczenia k. 3; wykaz dowodów rzeczowych k. 12; kopia umowy sprzedaży samochodu k. 17, 24; notatka w zakresie odtworzenia zapisu monitoringu na płycie DVD-R k. 29; notatka urzędowa k. 30; notatka ze sprawdzenia w bazie (...) k. 31; dane obwinionego K. P. k. 26, k. 34)

Obwiniony K. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, że nie ma żadnych dowodów na to, że to on dokonał kradzieży. Nie ma paragonu, ani nagrania z monitoringu. Jednocześnie obwiniony przyznał, że faktycznie w inkryminowanym okresie był samochodem marki R. (...) o nr rej (...) na stacji (...) w R.. Potwierdził też, że kupił wówczas dwie paczki papierosów. Zaprzeczył, aby na stacji tankował w tym dniu paliwo. Gdy przyjechał na stację paliw, od razu skierował się w stronę parkingu i stanął z boku. Nie podjeżdżał pod żaden z dystrybutorów. Widział, że na stacji były inne pojazdy, w tym ciemny V. na stanowisku nr 1 z otwartą do góry klapą. Obwiniony podał, że nie próbował wyjaśniać sprawy na stacji (...), bo wie jak jest z pracownikami na takich stacjach. O całej sprawie dowiedział się, gdy zadzwonił do niego rozżalony kolega, który kupił ten samochód i był formalnie jego właścicielem z informacją, że jest wzywany na Policję w sprawie kradzieży paliwa.

(vide wyjaśnienia K. P. k. 56v.)

Sąd zważył co następuje:

Sąd w niniejszej sprawie rozważył wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, opierając swe ustalenia głównie na zeznaniach świadków D. Ż. (k.6, k.57) i D. K. (k. 8, k. 57), a częściowo także na podstawie wyjaśnień złożonych przez obwinionego w powiązaniu z zeznaniami M. K. i umową sprzedaży samochodu (vide k. 17,24).

Dokonując oceny zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków Sąd dał im wiarę w całości uznając je za rzeczowe i logiczne i mogące stanowić podstawę do dokonywania w oparciu o nie właściwych ustaleń faktycznych. Opis zdarzenia przedstawiony przez świadków D. Ż. i D. K. był spójny wewnętrznie, konsekwentny i tworzący jednolitą całość. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności mogących podważyć wiarygodność złożonych przez świadków relacji ze zdarzenia z udziałem obwinionego. Z kolei świadek M. K. potwierdził, że wprawdzie kupił samochód od obwinionego, co z resztą potwierdzała dołączona do akt sprawy umowa (k. 17, k. 24), ale to nadal obwiniony go użytkował. Ponadto, zeznania tych świadków korelują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a w szczególności częściowo z wyjaśnieniami samego obwinionego. Obwiniony przyznał bowiem, że faktycznie był w tym czasie samochodem marki R. (...) o nr rej (...) na stacji (...) w R.. Potwierdził też, że kupił wówczas dwie paczki papierosów. Zaprzeczył jedynie, aby na stacji tankował w tym dniu paliwo.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, co do zarzutu wyłącznie w zakresie, w jakim nie były one sprzeczne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a mianowicie w zakresie w którym obwiniony stwierdził, że w dniu 05 lipca 2017 roku około godz. 20.50 zakupił na stacji paliw dwie paczki papierosów. W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego tylko i wyłącznie za przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Sąd nie dał wiary stanowisku obwinionego w zakresie w którym utrzymywał, iż w ogóle w tym dniu nie podjeżdżał pod dystrybutor i nie tankował paliwa, a także, że na stacji byli w tym czasie inni klienci. Z zeznań świadków D. Ż. i D. K. jednoznacznie wynikało, iż nie mogło dojść do żadnej pomyłki czy nieporozumienia, albowiem w tym czasie na stacji paliw nie było innych osób. Tylko kierowca samochodu marki R. (...) o nr rej (...) tankował z dystrybutora nr 1 paliwo, następnie wszedł do sklepu i opłacił jedynie za papierosy. D. Ż. widziała tę sytuację naocznie. Natomiast D. K. swoje ustalenia poczynił po odtworzeniu nagrania z monitoringu. Nie miał najmniejszych wątpliwości kto był sprawcą popełnionego czynu. Sam fakt, że w sprawie nie zachował się dowód pod postacią nagrania z monitoringu z przyczyn technicznych, nie przesądzał automatycznie o tym, że takiego zdarzenia nie było. Sąd bowiem w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów obdarzył wiarę zeznania wskazanych świadków. Idąc tokiem rozumowania obwinionego, w żadnym sklepie czy też pomieszczeniu, pozbawionym monitoringu, nie byłoby możliwości udowodnienia sprawcom kradzieży sklepowej. Nagranie monitoringu jest tylko jednym z wielu środków dowodzenia danej okoliczności, ale nie jedynym. W ocenie Sądu zeznania świadków były przekonujące i nie zawierały okoliczności tego rodzaju, które przesądzałyby o ich nieszczerości. Świadkowie zeznawali spontanicznie i nie mieli żadnego interesu w tym, aby akurat przypadkową osobę, w tym przypadku obwinionego K. P., pomówić fałszywie o kradzież. Ponadto, D. K. przekazał Policji nagranie z monitoringu, gdzie był zarejestrowany fakt kradzieży i tylko przeszkody techniczne sprawiły, że dowód ten uległ utraceniu. Nie mniej pozostały relacje świadków, którym z przyczyn omówionych wyżej Sąd nadał walor wiarygodności.

Zatem obwiniony nie uiścił kwoty 100,57 złotych za zakup 22,65 l paliwa.

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego przeprowadzoną ocenę, Sąd uznał, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia opisanego w art. 119 § 1 kw, albowiem obwiniony w dniu 05 lipca 2017 roku działając umyślnie dokonał kradzieży cudzej rzeczy ruchomej - paliwa o wartości 100,57 złotych na szkodę stacji paliw (...) S.A. w R..

Obwiniony niewątpliwie działał celowo, z zamiarem przywłaszczenia mienia. Przyjechał na stację, stanął przy dystrybutorze, to on zatankował paliwo i świadomie nie zapłacił za nie. Nawet po całym zdarzeniu, gdy dotarła do niego wiadomość o zaistniałej sytuacji, nie próbował wyjaśniać tej sytuacji z pracownikami stacji (...). Obwiniony jest człowiekiem wykształconym, prowadzącym w przeszłości własną działalność gospodarczą i w związku z tym bardzo dobrze powinien orientować się, że kwota z rachunku wyłącznie za papierosy była zbyt niska i nie obejmowała swoim zakresem zatankowanego przez niego paliwa. Obwiniony jednak przyjął inną linię obrony, w ogóle wyparł się okoliczności, że tego dnia tankował paliwo, choć przeczyły temu w ocenie Sądu pozostałe dowody.

Mając powyższe na uwadze i kierując się wskazanymi w art. 33 kw dyrektywami sądowego wymiaru kary, Sąd wymierzył obwinionemu K. P. karę grzywny w kwocie 200 złotych. W ocenie Sądu względy na społeczne oddziaływanie kary, oddziaływanie kary na obwinionego oraz wzgląd na zasadę sprawiedliwej odpłaty uzasadniają orzeczenie kary grzywny w tym wymiarze. Wysokość grzywny odpowiada dyspozycji art. 24 § 3 kw uwzględniając dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Z resztą obwiniony w swoich wyjaśnieniach nie krył, że czuje się człowiekiem dobrze sytuowanym, więc grzywna w orzeczonym wymiarze nie powinna stanowić dla niego problemu, przekraczającego możliwości finansowe.

Fakt, że obwiniony był dotychczas osobą niekaraną, był osobą dobrze sytuowaną i pełnił w przeszłości określone funkcje w sektorze biznesu prywatnego nie miał w tym wypadku charakteru przesądzającego. Jako okoliczność obciążającą obwinionego Sąd potraktował znaczną szkodliwość przypisanego mu czynu wyrażającą się w działaniu z oczywiste niskich pobudek, nie znajdując przy tym żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

Ponadto Sąd na podstawie art. 119 § 4 kw orzekł wobec obwinionego obowiązek naprawienia szkody w postaci zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. kwoty za zatankowane paliwo tj. kwoty 100,57 zł, wychodząc z oczywistego założenia, że to sprawca powinien zapłacić za wyrządzoną szkodę.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 poz. 1269) oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.) Sąd zasądził od obwinionego K. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty sądowej.

ZARZĄDZENIE

- (...)

-(...)

- (...)

(...)